

การปรับปรุงข้อผิดพลาดทางการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
โดยใช้แบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ (Error Identification)
The Improvement of Translation Mistakes of Maejo University's
English Major Students by Implementing Error Identification Exercises

เวลิกา มามูณ
Welika Mamoon

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นเรียนเรื่องการปรับปรุงข้อผิดพลาดทางการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยใช้แบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ (Error Identification) มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาทางการแปลในระดับต่าง ๆ ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษและเพื่อวางแผนทางพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้ตรงกับปัญหาการแปลของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ เป็นแนวทางการพัฒนาการแปลของนักศึกษา โดยได้ศึกษาจากกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้จำนวนทั้งหมด 69 คนที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภา314 การแปล 2 ในปีการศึกษาที่ 2559 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบการแปล pre-test และ post-test และแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เป็นเครื่องมือวิจัย เพื่อวิเคราะห์ถึงข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยและการนำความรู้ทางไวยากรณ์มาปรับแก้ในงานแปลข้อความจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา

ผลการวิจัยพบว่า หลังจากวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์จาก แบบทดสอบแปล pre-test ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือข้อผิดพลาดเรื่องความสอดคล้องของการใช้ประธานและกริยา (subject-verb agreement) ซึ่งพบมากถึง ร้อยละ 44.36 แต่หลังจากมีการให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ติดต่อกัน 4 ครั้ง และมีการเฉลยพร้อมทั้งอธิบายกฎไวยากรณ์ที่ถูกต้องแล้ว เมื่อให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบทดสอบการแปล post-test พบว่า ข้อผิดพลาดเรื่อง subject-verb agreement ลดน้อยลง เหลือร้อยละ 31.70 แต่ยังเป็นข้อผิดพลาดที่มีสัดส่วนผิดมากกว่าข้อผิดพลาดไวยากรณ์เรื่องอื่น ๆ เช่น เรื่อง tenses การขาดประธาน หรือ การเลือกใช้คำผิดประเภท (parts of speech) ซึ่งผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า แบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีส่วนช่วยพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถนำความรู้ดังกล่าวมาใช้ในการแปลได้อย่างถูกต้อง

อาจารย์ประจำกลุ่มวิชาภาษาตะวันตก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ (Western Languages Section, Faculty of Liberal Arts, Maejo University) Email: welika.way@gmail.com

คำสำคัญ: แบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ Error Identification, ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์, ข้อผิดพลาดทางการแปล

Abstract

This study was conducted to find the student's grammatical mistakes in translation exercises and to study the appropriate teaching by using the error identification exercises as a tool to develop translation skill of target students. The participants of this study are 69 English major students, Maejo University who registered for LE314 Translation 2 in academic year 2016.

The research methodology was done by using a translation pre-test and post-test including the error identification exercises as the research tools in order to locate grammatical mistakes during translation tasks. For the error identification, it was used as a treatment for correcting those mistakes.

According to the study, after the participants did a translation pre-test, it could be clearly seen that subject-verb agreement was a major mistake which was 44.36 percent. Then, four treatments were introduced by giving the error identification exercises to the participants each week and the teacher (researcher) gave an answer and explained the correct grammar rules at the end of the class. Afterwards, the participants were asked to do the translation post-test with an aim to compare the before-after mistakes. The result showed that the proportion of subject-verb agreement mistakes became lower which was only 31.70 percent followed by other mistakes such as tenses, missing subject and wrong part of speech. From this point, it can be concluded that the error identification exercise takes a role in developing correct understanding of grammar usage which also influences the correct translating skill from Thai to English.

Keywords: Error Identification Exercises, Grammar Mistakes, Translation Mistakes

บทนำ

การแปลเป็นทักษะหนึ่งที่ทำเป็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เนื่องจากเป็นกระบวนการถอดความหมายของภาษาต้นฉบับสู่ภาษาปลายทาง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น จึงกล่าวได้ว่า การแปลเปรียบเสมือนกลไกหนึ่งซึ่งช่วยเชื่อมโยงความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ปริมา มัลลิกะมาส (2556) ที่พบว่า การแปลเป็นกระบวนการหนึ่งซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ส่งผลให้เกิดความตระหนัก

ถึงความสำคัญของทั้ง 2 ภาษา อันจะนำมาซึ่งการใช้ภาษาที่ถูกต้อง (ปริมา มัลลิกะมาส, 2556)

จากประสบการณ์สอนวิชาแปลต่าง ๆ ในระดับมหาวิทยาลัย และได้มีโอกาสอ่านและตรวจงานแปลของนักศึกษาทั้งการแปลอังกฤษเป็นไทย และการแปลไทยเป็นอังกฤษ ผู้วิจัยพบปัญหาและข้อผิดพลาดทางการแปลของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษางานแปลของนักศึกษาเพื่อที่จะทราบข้อผิดพลาดทางการแปลของนักศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยจะเลือกข้อผิดพลาดทางการแปลที่นักศึกษาแปลผิดมากที่สุดมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการแปล ซึ่งมีสมมุติฐานของการวิจัย คือ ข้อผิดพลาดเรื่อง subject-verb agreement, word choice, tense เป็นต้น

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากรอบความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษและการแปลโดยยึดหลักทฤษฎี grammar-translation method ซึ่งเป็นการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนเข้าใจไวยากรณ์ผ่านการฝึกแปล และจากกระบวนการฝึกแปลนี้เอง ผู้เรียนจะสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษา Richards และ Rodgers (2010) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธี grammar-translation method นี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษและการแปลนั้นมีความเชื่อมโยงกันอยู่ ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนได้ผ่านการแปล จึงเป็นที่มาของงานวิจัยชิ้นนี้ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า วิธีใดบ้างในการสอนภาษาอังกฤษมีผลต่อการพัฒนาทักษะการแปลของผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ซึ่งเป็นหนึ่งในแบบฝึกหัดไวยากรณ์ชนิดต่าง ๆ ที่มีหลากหลาย เป็นลักษณะแบบฝึกหัดที่เหมาะสมที่จะใช้เป็นเครื่องมือ (remedial strategy) ในการสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เพราะการทำแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้นั้น ผู้เรียนจะต้องเข้าใจกลไกของโครงสร้างภาษาไวยากรณ์ หน้าที่ของคำต่าง ๆ ที่ปรากฏในรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง และความเข้าใจไวยากรณ์อย่างถูกต้องนี้จะเชื่อมโยงต่อการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษรวมถึงการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เหมาะสมและถูกต้องตามโครงสร้างภาษาอังกฤษได้

ผลการศึกษาข้างต้นเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการดำเนินงานวิจัยฉบับนี้เพื่อสร้างประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาแปล ซึ่งผู้สอนสามารถนำผลการศึกษาที่ได้จากงานวิจัยนี้ไปประยุกต์และออกแบบการเรียนการสอนวิชาแปล เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาทางการแปลของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ เช่น ความไม่สอดคล้องของประธานและกริยา (subject-verb agreement) ข้อผิดพลาดเรื่อง tenses การเลือกใช้คำผิดประเภท (part of speech) ฯลฯ
2. เพื่อวางแนวทางการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้ตรงกับปัญหาการแปลของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เป็นแนวทางพัฒนาการแปลของนักศึกษา

ทบทวนวรรณกรรม

ในประเทศไทยและต่างประเทศมีการศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยมีข้อค้นพบโดยย่อดังนี้

งานวิจัยเรื่อง *ข้อผิดพลาดในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล* โดย พรชัย พรวิริยะกิจ และวรินทร์ แดนดี (2558) ซึ่งศึกษาข้อผิดพลาดทางการแปลของนักศึกษาและนำมาจัดหมวดหมู่ เช่น ข้อผิดพลาดในด้านไวยากรณ์ด้านการเลือกคำ ฯลฯ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาแปลผิดพลาดจำนวน 151 แห่ง ซึ่งแบ่งออกเป็นการแปลผิดพลาดด้านไวยากรณ์ 74 แห่ง และการแปลผิดพลาดด้านความหมาย 77 แห่ง ความผิดพลาดในการแปลด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาส่วนใหญ่มีอิทธิพลมาจากเรื่องกาล (tenses) และประโยคกรรมวาจก (passive-active voice) ส่วนการแปลผิดพลาดด้านความหมายมีอิทธิพลจากการรับรู้ที่ผิดพลาดของผู้แปลและการเข้าใจผิดของความหมายของคำพ้อง กริยา วลีและสำนวน

นอกจากนี้ งานวิจัยเรื่อง *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า* โดย เกศินี บำรุงไทย (2554) ซึ่งได้ทำการศึกษางานเขียนของนักศึกษาในรายวิชาการเขียน (writing) และสรุปข้อผิดพลาดต่าง ๆ เช่น ข้อผิดพลาดในด้านการสะกดคำ โครงสร้างย่อหน้า การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ไวยากรณ์ ทั้งนี้ได้นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และหาแนวทางการพัฒนาการสอนต่อไป โดยจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนระดับย่อหน้า 4 ด้าน ได้แก่ 1) รูปแบบย่อหน้า 2) โครงสร้างย่อหน้า 3) ไวยากรณ์และโครงสร้าง และ 4) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ พบว่าข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคมีสัดส่วนสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 58.72 ซึ่งประกอบด้วยข้อผิดพลาดด้านการใช้คำไม่ตรงบริบท การใช้รูปแบบกริยาไม่ถูกต้อง และการใช้คำนำหน้านามผิด นอกจากนี้งานวิจัยของ ปิยวรรณ รุ่งวรวงศ์ (2557) ที่ศึกษาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาใหม่นั้นมักจะเขียนโดยมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ต่าง ๆ และหนึ่งในข้อผิดพลาดเหล่านั้นคือ subject-verb agreement ซึ่งจะเห็นได้ว่าปัญหาด้านไวยากรณ์ที่พบในงานเขียนของนักศึกษาเกิดจากการที่นักศึกษาเคยชินกับไวยากรณ์ภาษาไทยซึ่งแตกต่างจากภาษาอังกฤษ เช่น ในภาษาไทยไม่มีการผันกริยาตามรูปประธาน (subject-verb agreement) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ พจน์ประสาธ (2550) เรื่อง *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา* ปีที่ 6 ซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้พบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์สะท้อนจากงานแปลของนักเรียน และการแปลโดยมีข้อผิดพลาดเรื่อง subject-verb agreement ก็เป็นหนึ่งในข้อผิดพลาดทางการแปลที่พบ โดยผู้วิจัยยังได้อภิปรายไว้ว่า ปัญหานี้เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ คือภาษาไทย ทั้งนี้เพราะนักเรียนยึดติดโครงสร้างของภาษาไทย นอกจากนี้ความไม่คุ้นชินกับโครงสร้างภาษาอังกฤษเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้งานแปลปรากฏข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

ในต่างประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้นพบปัญหาข้อผิดพลาดเรื่อง subject-verb agreement เช่นกัน เช่น งานวิจัยของ Hourani (2008) ที่ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมปลายในประเทศดูไบ จำนวน 105 คน โดยเมื่อนำเรียงความภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์ปรากฏว่า ความสอดคล้องของรูปประธานและคำ

กริยา (subject-verb agreement) เป็นข้อผิดพลาดอันดับแรกสุด จำนวนทั้งหมด 298 ครั้ง และตามด้วยการผันรูปคำกริยาตามกาล (tenses) 250 ครั้ง และอันดับที่ 3 คือ ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้บุพบท จำนวน 167 ครั้ง (Hourani, 2008 อ้างใน นงพงา ประกิจ, 2557) เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Presada และ Badea (2013) ที่ได้ทำการวิจัยแบบนำร่อง (pilot study) ศึกษาและวิเคราะห์ประเภทของข้อผิดพลาดทางการแปลของนักศึกษาในวิชาการแปล ซึ่งผลจากงานวิจัยชิ้นนี้พบว่าจากการสังเกตงานแปลของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้น มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มากใน 3 อันดับแรก ดังนี้ การละประธาน (ร้อยละ 20.03) การใช้ continuous aspect ผิด (ร้อยละ 18.65) และ ความสับสนระหว่างการใช้ present perfect และ past tense (ร้อยละ 17.28) นอกจากนี้ Presada และ Badea ได้ระบุเพิ่มเติมว่าการที่ผู้เรียนมีความรู้ ระบุข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้ (diagnostic - point the problem) และสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์นั้นได้ (prognostic - make plans to solve the problem) สอดคล้องกับทักษะทางการแปลของผู้เรียน (Presada and Badea, 2013)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้เข้าร่วมวิจัย

กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาอังกฤษ จำนวนทั้งหมด 69 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการแปล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบทางการแปลก่อนเรียน pre-test

2.2 แบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ จำนวน 4 ชุด ชุดละ 7-15 ข้อ

2.3 แบบทดสอบทางการแปลหลังเรียน post-test

แบบทดสอบการแปลก่อนและหลังเรียนนั้น ผู้วิจัยได้เลือกบทความจากอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นบทความภาษาไทย และให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งแบบทดสอบการแปลก่อนและหลังเรียนนั้น เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อนของเนื้อหาและโครงสร้างประโยค และเพื่อให้ผลที่แม่นยำ และผู้วิจัยได้เลือกบทความที่ทันต่อเหตุการณ์ที่เป็นปัจจุบัน (ตัวอย่างบทความอยู่ภาคผนวก)

ผู้วิจัยได้เลือกแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ จากข้อสอบมาตรฐานที่เป็นสากลจาก ข้อสอบ TOEIC และแหล่งข้อสอบอื่น ๆ จากนักวิชาการด้านภาษาศาสตร์ โดยข้อสอบมีทั้งหมด 4 ชุด ชุดละ 7-15 ข้อ ซึ่งข้อสอบแต่ละชุดได้รวบรวมข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่หลากหลาย เช่น subject- verb agreement, tenses, part of speech, preposition, word choices, number และอื่น ๆ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทางการแปลก่อนเรียนให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยแปลในคาบเรียนเป็นรายบุคคล ต่อมาผู้วิจัยได้นำบทแปลของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยมาตรวจและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ เช่น subject - verb agreement, part of speech, tenses เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์แต่ละชุดโดยเริ่มจากชุดแรก โดยใช้เวลาย้ายคาบเรียน ต่อเนื่องกันทุกสัปดาห์ จากชุดที่ 1 ถึงชุดที่ 4 หลังจากทำแบบฝึกหัดเสร็จ ผู้วิจัยได้ชี้แจงคำตอบที่ถูกต้องในคาบเรียน พร้อมทั้งอธิบายไวยากรณ์ที่ถูกต้องให้แก่กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัย และสอดแทรกให้ความรู้เรื่องความแตกต่างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธีการศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาไทย (contrastive studies of English and Thai) ให้แก่ผู้เข้าร่วมวิจัยด้วย หลังจากนั้น ผู้วิจัยวัดประสิทธิภาพและพัฒนาการของงานแปล โดยให้ผู้เข้าร่วมวิจัยแปลงานเพื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์และอภิปรายต่อไป เมื่อสิ้นสุดสัปดาห์สุดท้าย (แบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ชุดที่ 4) ผู้วิจัยได้สรุปข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทราบอีกครั้งเพื่อเป็นการทบทวน

ในคาบเรียนถัดมา ผู้วิจัยให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบทดสอบทางการแปลหลังเรียน ซึ่งเป็นบทแปลชุดเดียวกับแบบทดสอบทางการแปลก่อนเรียน เพื่อจะนำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนสุดท้ายคือการรวบรวมข้อมูลที่ได้ เพื่อเตรียมทำการวิเคราะห์และสรุปผลต่อไป โดยการรวบรวมข้อมูลที่ได้และนำข้อมูลมาวิเคราะห์นั้น ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. ข้อมูลคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยแต่ละคน ทั้ง 4 ครั้ง เมื่อได้ข้อมูลดังกล่าวครบแล้ว ผู้วิจัยได้แยกกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยออกเป็น 3 กลุ่มย่อยตามผลคะแนนที่ได้ คือ
 - 1.1 กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์สูงขึ้นตามลำดับ
 - 1.2 กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ไม่คงที่ (คะแนนสูงและต่ำ ควบกันไปในแต่ละครั้ง)
 - 1.3 กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ลดลงตามลำดับ
2. ข้อมูลเปรียบเทียบข้อผิดพลาดทางการแปลก่อนและหลัง

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำงานแปลของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยแต่ละคน ซึ่งเป็นงานแปลทั้งก่อนและหลังการทำแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มาเปรียบเทียบเพื่อศึกษาลักษณะของข้อผิดพลาด เช่น subject-verb agreement, part of speech, tenses เป็นต้น และเพื่อศึกษาการปรากฏหรือการไม่ปรากฏของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ต่าง ๆ โดยพิจารณาวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบเป็นรายบุคคล เช่น ในแบบทดสอบก่อนทำแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์นั้น กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยผิดพลาดเรื่อง ใช้ประธานและกริยาไม่สอดคล้องกัน (subject-verb agreement) ต่อมาในครั้งหลัง บทแปลหลังทำแบบฝึกหัด การหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์นั้น ยังมีข้อผิดพลาดจุดเดิมอยู่หรือไม่

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

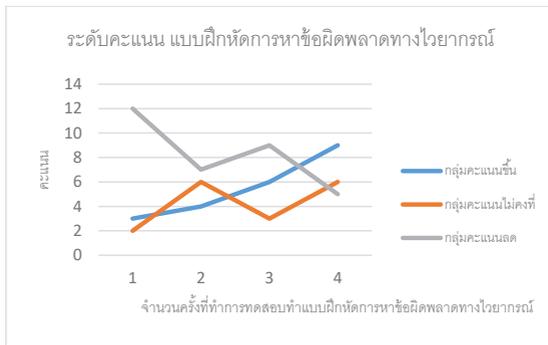
จากการวิจัยเรื่องการปรับปรุงข้อผิดพลาดทางการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของ

นักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยใช้แบบฝึกหัด การหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ปรากฏผลวิจัยโดยแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

1. ผลคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์
2. ผลการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในแบบทดสอบทางการแปลก่อนและหลังเรียน

ผลคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์จากการทำแบบฝึกหัด 4 ครั้งพบว่า ร้อยละ 46.37

ของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยได้คะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์สูงขึ้นตามลำดับ ร้อยละ 20.28 ของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยมีผลคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ไม่คงที่ กล่าวคือ คะแนนสูงต่ำคละกันไปในแต่ละครั้ง และ ร้อยละ 33.33 ของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัย ได้คะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ลดลงตามลำดับในแต่ละครั้ง ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กราฟแสดงระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของแต่ละกลุ่ม

จากการเก็บข้อมูลข้อผิดพลาดทางการแปลของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยในการทำแบบทดสอบทางการแปลก่อนเรียนที่แปลข้อความจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษพบว่า ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เรื่อง subject-verb agreement เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.36 และข้อผิดพลาดเรื่อง tenses ในประเด็น การใช้ tenses ที่ถูกต้อง รวมไปถึงการใช้ passive-active voice คิดเป็น ร้อยละ 30.87 และถัดมาคือข้อผิดพลาดเรื่องการขาดประธานของประโยคคิดเป็น ร้อยละ 15.17 การใช้คำผิดประเภท parts of speech ร้อยละ 6.4 และอื่น ๆ เช่น ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้บุพบท เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ คิดเป็น ร้อยละ 3.2 (อ้างอิงตาราง 1)

ต่อมา ผู้วิจัยได้ทดลองให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบทดสอบทางการแปลหลังจากกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบฝึกหัดแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ จนครบทั้ง 4 ครั้ง และผลแบบทดสอบการแปลมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการตรวจข้อผิดพลาดทางการแปลพร้อมกับเปรียบเทียบข้อผิดพลาดทางการแปลนั้น ๆ กับข้อผิดพลาดทางการแปลในแบบทดสอบครั้งที่ 1 ก่อนทำแบบฝึกหัดแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ เป็นรายบุคคล พบว่า subject-verb

agreement ยังคงเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ ร้อยละ 31.70 รองลงมาคือข้อผิดพลาดเรื่อง tenses ร้อยละ 24.39 ขาดประธานของประโยค ร้อยละ 18.94 การขาดกริยาแท้ในประโยค 10.32 การใช้คำผิดประเภท ร้อยละ 7.9 และอื่น ๆ เช่น ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้บุพบท เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ร้อยละ 6.75 ข้อมูลดังตาราง 1

ตาราง 1 ตารางเปรียบเทียบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในบทแปลที่พบก่อนและหลังการทำแบบฝึกหัดแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์	ก่อน (ร้อยละ)	หลัง (ร้อยละ)
subject-verb agreement	44.36	31.70
tenses	30.87	24.39
missing subject	15.17	18.94
parts of speech	6.4	7.9
other mistakes (preposition, punctuation, etc.)	3.2	6.75
missing finite verb	-	10.32

ตาราง 2 ตัวอย่างข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ชนิดต่าง ๆ ที่พบในงานวิจัย

ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์	ตัวอย่าง
subject-verb agreement	- Pagodas was damaged.
tenses	- Earthquake hits Myanmar.
missing subject	- Reuters reported that _x_ have been a powerful earthquake...
part of speech	- The government temporary suspend the train ... - It can vibration
other mistakes (preposition, punctuation, etc.)	- at 2012.
missing finite verb	- Reuters reported that earthquake _x_ central Myanmar.

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ข้อมูลในแง่ของไวยากรณ์พบว่า ข้อผิดพลาดเรื่อง subject-verb agreement เป็นข้อผิดพลาดที่พบบากที่สุดในกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทั้งก่อน (คิดเป็นร้อยละ 44.36) และหลังทำแบบฝึกหัดแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ (คิดเป็นร้อยละ 31.70) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเป็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่สำคัญที่สุดในบรรดาข้อผิดพลาดอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์ (2557) ที่ศึกษาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาใหม่นั้นมักจะเขียนโดยมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ต่าง ๆ และหนึ่งในข้อผิดพลาดเหล่านั้นคือ subject-verb agreement ซึ่งจะเห็นได้ว่าปัญหาด้านไวยากรณ์ที่พบในงานเขียนของนักศึกษาเกิดจากการที่นักศึกษาเคยชินกับไวยากรณ์ภาษาไทยซึ่งแตกต่างจากภาษาอังกฤษ เช่น ในภาษาไทยไม่มีการผันกริยาตามรูปประธาน (subject-verb agreement) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ พจน์ประสาธ (2550) ในงานวิจัยเรื่อง *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6* ซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้พบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์สะท้อนจากงานแปลของนักเรียน และการแปลโดยมีข้อผิดพลาดเรื่อง subject-verb agreement ก็เป็นหนึ่งในข้อผิดพลาดทางการแปลที่พบ โดยผู้วิจัยยังได้อภิปรายไว้ว่า ปัญหานี้เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ คือภาษาไทย ทั้งนี้เพราะนักเรียนยึดติดโครงสร้างของภาษาไทย นอกจากนี้ความไม่คุ้นชินกับโครงสร้างภาษาอังกฤษเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้งานแปลปรากฏข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

ข้อค้นพบข้างต้นสอดคล้องกับผลงานวิจัยชิ้นนี้เช่นกันซึ่งพบว่า กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัย คือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ (ปีการศึกษา 2559) มีข้อผิดพลาดในเรื่อง subject-verb agreement เช่น การไม่ผันกริยาตามประธาน (ตัวอย่างประโยค Pagodas was damaged.) ซึ่งเกิดจากปัจจัยหรืออิทธิพลของภาษาแม่ (first language interference) ความแตกต่างในด้านโครงสร้างของภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ทำให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยไม่ได้ตระหนักถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์ดังกล่าว เนื่องจากภาษาไทยไม่มีการผันกริยาตามประธาน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ปัจจัยนี้ส่งผลให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยมักมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์อื่น ๆ ด้วย เช่น การเลือกใช้กาล การขาดประธาน การขาดกริยา การใช้หน้าที่ของคำผิดตำแหน่ง นอกเหนือจากข้อผิดพลาดเรื่อง การใช้คำกริยาให้ถูกต้องสอดคล้องกับประธาน subject-verb agreement (ตาราง 2)

ในระหว่างที่กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยได้ทำแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์แต่ละชุดนั้น ผู้สอน (ผู้วิจัย) ได้ชี้แจงคำตอบที่ถูกต้องทุกครั้งทันทีหลังจากที่กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบฝึกหัดเสร็จพร้อมกับอธิบายกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยได้เข้าใจ ซึ่งจะเห็นได้ว่า เมื่อกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบฝึกหัดครบทั้ง 4 ชุดแล้ว และนำคะแนนทั้ง 4 ครั้งมาวิเคราะห์ผลปรากฏว่าผู้วิจัยสามารถแบ่งกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยออกเป็น 3 กลุ่มตามระดับคะแนนที่ได้ (ตาราง 3)

ตาราง 3 ตารางแสดงจำนวนร้อยละของคะแนนแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่ม	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
1. กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์สูงขึ้นตามลำดับ	41	59.42
2. กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ไม่คงที่ (คะแนนสูงและต่ำ คละกันไปในแต่ละครั้ง)	21	30.43
3. กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ลดลงตามลำดับ	7	10.14

ดังนั้น ในกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์สูงขึ้นตามลำดับ อาจกล่าวได้ว่า ในการทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยมีการเรียนรู้จดจำกฎไวยากรณ์ และนำไปปรับปรุงข้อผิดพลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ในกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ไม่คงที่ (คะแนนสูงและต่ำ คละกันไปในแต่ละครั้ง) ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยเกิดการเรียนรู้เหมือนกับกลุ่มแรกแต่ไม่สามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้ได้อย่างสม่ำเสมอ อาจจะลืมหรือไม่มีสมาธิในการทำแบบฝึกหัดในแต่ละครั้ง

สำหรับกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ระดับคะแนนแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ลดลงตามลำดับนั้นเป็นกลุ่มที่อาจจะเกิดการเรียนรู้แต่ไม่สามารถเข้าใจกฎไวยากรณ์ โครงสร้างภาษาอังกฤษได้ หรืออาจจะเกิดจากปัจจัยอื่น ๆ เช่น ลืมกฎไวยากรณ์ หรือไม่ได้ตั้งใจทำแบบฝึกหัดอย่างเต็มที่ จึงทำให้คะแนนลดลงในแต่ละครั้ง

หลังจากนั้น เมื่อกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยมีโอกาสได้ทำแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ครบทั้ง 4 ครั้งแล้ว ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบทดสอบการแปล post-test และวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ และนำแบบทดสอบทั้ง pre-test และ post-test ของกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยแต่ละคนมาเปรียบเทียบ เพื่อวิเคราะห์ว่า ยังมีการผิดไวยากรณ์จุดเดิมอยู่หรือไม่ ซึ่งผลการทดลองพบว่า ข้อผิดพลาดเรื่อง subject-verb agreement เมื่อเทียบกับข้อผิดพลาดไวยากรณ์เรื่องอื่น ๆ ยังเป็นข้อผิดพลาดที่มีสัดส่วนมากกว่า แต่จำนวนกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่ผิดเรื่องดังกล่าวมีจำนวนลดลง จากร้อยละ 44.36 เหลือร้อยละ 31.70 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยเกิดการเรียนรู้กฎไวยากรณ์จากการทำแบบฝึกหัด การหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ และสามารถจดจำ นำความรู้ที่ได้นั้นมาใช้ในการแปลข้อความจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษได้ดี แต่ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่อีกยังคงมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเห็นได้จากสัดส่วนข้อผิดพลาดเรื่อง subject-verb agreement ยังมีสัดส่วนมากอยู่ หากเปรียบเทียบกับข้อผิดพลาดเรื่องอื่น ๆ เช่น tenses หรือ part of speech

ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของ Presada และ Badea (2013) ที่อภิปรายไว้ว่าการที่ผู้เรียนมีความรู้ ระบุข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้ (diagnostic - point the problem) และสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์นั้นได้ (prognostic - make plans to solve

the problem) สอดคล้องกับทักษะทางการแปลของผู้เรียน (Presada and Badea, 2013) ดังนั้น อาจสรุปได้ว่าผลลัพธ์ที่ได้จากงานวิจัยชิ้นนี้ได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยที่ว่า แบบฝึกหัด การหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการแปลและสามารถนำมาใช้เพื่อ วางแนวทางพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้ตรงกับปัญหาการแปลของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เป็นแนวทางพัฒนาการแปลของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

นอกเหนือจากการแปลข้อความออกมาให้เป็นธรรมชาติแล้ว สิ่งที่ผู้เรียนจะได้จากการแปลเพิ่มเติมก็คือคือทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ (writing skill) ของผู้เรียนอาจจะพัฒนาได้ดีขึ้นอีกด้วย ซึ่งหากมีผู้สนใจทำวิจัยต่อยอดจากงานวิจัยนี้ในแง่ของการวิเคราะห์ทักษะการเขียนของผู้เรียน ผู้วิจัยคิดว่าเป็นสิ่งที่น่าค้นคว้าหาความเชื่อมโยงอย่างยิ่ง

อนึ่ง ในการเก็บข้อมูลงานวิจัยชิ้นนี้ มีการเก็บข้อมูลจากแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ แค่ 4 ครั้งแล้วมาวัดผล ซึ่งผู้วิจัยเองมีความเห็นว่า หากจำนวนครั้งของการทำแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มากขึ้นเท่าใด ความแม่นยำของประสิทธิภาพของข้อมูล จะยังมีมากขึ้นเท่านั้น

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังว่าข้อค้นพบที่ได้จากงานวิจัยชิ้นนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจ ทั้ง ผู้เรียน ผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ในการที่จะพัฒนาศักยภาพการเรียนภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กับบูรณาการองค์ความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้ไปสู่ศาสตร์แขนงอื่น ๆ เช่นการเขียน และการแปล ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมยิ่งขึ้น

ภาคผนวก

1. แบบทดสอบทางการแปล pre-test /post-test

Direction: Translate the following excerpt from Thai to English.

สำนักข่าวรอยเตอร์รายงานว่ เกิดเหตุแผ่นดินไหวรุนแรงขึ้นที่ตอนกลางของประเทศพม่า ใกล้กับเมืองชอกซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงเนปิดอร์ราว 194 กม. โดยแรงสั่นสะเทือน สามารถรับรู้ได้ถึงประเทศบังคลาเทศ ตะวันออกของอินเดีย ไทย ลาว และจีน สำนักสำรวจทางธรณีวิทยาสหรัฐ (ยูเอสจีเอส) แจ้งว่า สามารถวัดแรงสะเทือนได้ 6.8 แมกนิจูด

เจดีย์ในเมืองพุกามของเมียนมาได้รับความเสียหายในขณะที่ทางการได้สั่งระงับเดินรถไฟชั่วคราว

สำนักข่าวเมียนมาโทมส์ รายงานว่า มีผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวแล้ว 4 ราย บาดเจ็บอีก 20 คน รวมถึงยังมีเจดีย์ราว 68 แห่งภายในประเทศได้รับความเสียหาย

ทั้งนี้ เหตุแผ่นดินไหวเกิดขึ้นบ่อยครั้งในประเทศพม่า แต่ไม่เคยเกิดเหตุแผ่นดินไหวระดับรุนแรงมากเช่นนี้นับตั้งแต่เหตุแผ่นดินไหวเมื่อปี 2555

<http://news.sanook.com/2054550/>

<http://www.posttoday.com/world/news/450510>

<http://www.matichon.co.th/news/261648>

2. ตัวอย่างแบบฝึกหัดการหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ บางส่วน

Direction: Find the mistake on each numbered line

1. Her reason¹ for leaving² home were³ not clear⁴.
2. There is¹ a lot of² differences between³ them⁴.
3. Calcium, one of¹ the world's most common elements², are³ important for growing strong bones and teeth⁴.
4. This¹ is important². Everyone need³ to pay attention⁴.
5. They say many¹ knowledge is² a³ dangerous thing⁴.

รายการอ้างอิง

- เกศินี บำรุงไทย. (2554). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร* (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- นงพงา ประกิจ. (2557). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์: กรณีศึกษา บริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย) (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต)*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ปิยวรรณ รุ่งระวงศ์. (2557). ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาใหม่: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*. (8)3, 119-126.
- ปริมา มัลลิกะมาส. (2556). *การแปลกับการสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรชัย พรวิริยะกิจ, และวรินทร์ แดนดี. (2558). ข้อผิดพลาดในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล. *วารสารสังคมศาสตร์*. 4(2), 16-24.
- สมบูรณ์ พจน์ประสาท. (2550). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Chien, Chin-Wen. (2015). EFL Undergraduates' Awareness of Translation Errors in Their Everyday Environment. *Journal of Language Teaching and Research*. (6)1, 91-98.
- Hourani (2008). *An Analysis of the Common Grammatical Errors in the English*

Writing Made by 3rd Secondary Male Students in the Eastern Coast of the UAE (Master's thesis). Dubai: British University.

- Nihae, Nur-ihsaan. & Chiramanee, Thanyapa. (2014). Multiple-choice and Error Recognition Tests: Effects of Test Anxiety on Test Performance. *International Journal of English Language Education*. 2(2), 78-88.
- Presada, Diana. & Badea, Mihaela. (2013). The Effectiveness of Error Analysis in Translation Classes: A Pilot Study. *Porta Linguarum*, (22), 49-59.
- Richards, Jack C. & Rodgers, Theodore S. (2014). *Approaches and Methods in Language Teaching*.UK: Cambridge University Press.
- Zafar, Ameena. (2016). Error analysis: a tool to improve English skills of undergraduate students. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 217, 697-705.